

Elhunyt a Sződligeti Óvoda volt vezetője, Mária néni.

Nem voltunk felkészülve erre. Bár tudtuk, hogy egyszer ennek meg kell történnie, mégsem gondoltuk, hogy ez egyszer bekövetkezik. Talán sosincs olyan pillanat, ami jó lenne, ami megfelelő lenne. Itt vagyunk és emlékezünk.

Mária Dömsödön született 1935-ben. Apukája, Szőnyi Károly, aki Dömsödön református kántortanító volt, a későbbi Dömsödi Pszichiátriai Otthon névadója. Édesanyja, Steier Margit ugyanott tanítónő.

A diploma megszerzése után Jászfákóhalmán óvónőként dolgozott 1952-1955, majd Dömsödön óvónő 1955-1956, ezután 1956-1958 óvónő Fóton. 1958 szeptemberétől Gödön és Sződligeten is felajánlották számára az óvodavezetői állást szolgálati lakással együtt. Mivel egyik települést sem ismerte különösebben, azért választotta Sződligetet, mert szebben csengett a neve. 1958-1992-ig, 34 éven át személye meghatározó volt a község életében. Kiváló szervező - és nagyszerű kapcsolatteremtő képességének köszönhetően, megszervezte a helyi óvoda bővítését társadalmi munkában.

És ez mind semmi!

A sződligeti oviban én is hozzá jártam 4,5 éves koromtól fogva, és mivel egymás mellett laktunk így többször vele mentem haza, ő vigyázott rám amíg anyuék nem jöttek értem. Így indult a mi kapcsolatunk és tartott mindez több, mint negyven éven át.

Mert az élete nagybetűs és nemes Szolgálat volt. És sosem panaszkodott. Egyetlen zokszó sem hagyta el az ajkát. Valahogy, valamilyen rejtélyes módon mindenre volt energiája. Régi módon szívós volt, de mégsem száraz – makacsul volt életteli!

Néha elfáradt, vagy hirtelen volt. Néha meggondolatlan vagy élesebb a kelleténél. De mindig lehetett tudni, hogy a szeretet, a megértés, az elfogadás, az építő kompromisszum kerekedik felül benne. És ez mindig, mindent a helyére tett.

És ami talán a legfontosabb, hogy ott volt. Mindig ott volt. Mindig értő figyelemmel hallgatott és valami egyszerű, életrevaló éleslátás, bölcsesség volt a válaszaiban. És nála minden azonnal cselekvéssé, gyakorlatias tette vált! Vagy beszéd közben már azonnal dolgozott a megoldáson, vagy a beszédet abbahagyva azonnal belevágott.

Most talán hívta, szólította valaki. Talán tenyerükön vitték. Lehet, hogy parancsnak engedelmeskedett. Vagy csak úgy megtörtént. Nem tudom. Szépen hangtalan tette meg most is a soron következő lépést, természetes magátólértetődőséggel, könnyedén állt a saját helyére. Csak nekünk maradt egy

hirtelen, érthetetlen űr a szívünkben. Belénk hasított, ránk kiáltott a valóság, hogy többé nincs. De akkor magunk helyett Rá gondoltunk. És még mielőtt elmerültünk volna önmagunk sajnálatában, egyszer csak minden összeállt: az Ő életében éppen most és éppen így került pontosan a helyére az utolsó puzzle darab is! A kép tiszta!

Létét megköszönni nem lehet. Csak némán célul tűzni és konokul ragaszkodni ahhoz, hogy felnőhessünk, bár a sarkához.

Most, hogy búcsút veszünk tőled, életed és sorsod előtt meghajolunk és szeretettel elengedünk. Elengedünk és mi is megyünk. A te időd, a földi vállalásod lejárt, de nekünk itt még dolgunk van.

Megyünk tovább a saját életünkbe. S tudjuk, egyszer majd eljön az az idő, amikor a tőlünk búcsúznak ugyanígy el. Tudjuk, hogy te akkor ott leszel és várni fogsz minket nagy-nagy szeretettel! Újra találkozni fogunk.

Kerestünk neked a szívünkben egy állandó helyet, ahol mindig elérhetünk.

Emlékszünk mindenre, ami te voltál a mi életünkben. Mert szerencsére van a léleknek egy halk szavú, melegséget adó vendége az emlékezés. Amikor megállhatunk egy pillanatra és felidézhetünk sok-sok közös pillanatot, huncut mosolyt, egy meleg kézfogást, egy szívből jövő köszönömöt, egy jóleső ölelést, egy összevillanó tekintetet, amikor szavak nélkül is értettük egymást. Amikor a szeretet nyelvén beszéltünk és általa számtalan lelki örömet kaptunk. Mert a végén nem számít semmit a világ, csak az számít, ami a szívünkben maradt.

Juhász Gyula: Consolatio

**Nem múlnak ők el, kik szívünkben élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek.
Ők itt maradnak bennünk csöndesen még,
Hiszen hazánk nekünk a végtelenség.**

**Emlékük, mint a lámpafény az estben,
Kitündököl és ragyog egyre szebben
És melegít, mint kandalló a télen,
Derűs szelíden és örök fehéren.**

**Szemünkben tükrözik tekintetük még
S a boldog órák drága, tiszta üdvét
Fölisza lelkünk, mint virág a napfényt
És élnek ők tovább, szűz gondolatként.**

